

Patří mezi těch několik postav, které měly zásluhu na tom, že folková a country muzika, trampy nevyjímaje, navzdory normalizaci rozkvetla v báječný strom. **Petr Benesch** nestál moc často v záři reflektorů, spíš jste ho našli skloněného za zvukařským pultem nebo nad magnetofonem. Poprvé jsme se setkali na Portě, já jako muzikant a následně dramaturgický dělník toho festivalu, on jako pečlivý dokumentátor všeho, co ve folku a country vydávalo nějaké zvuky. Věděli jsme o sobě, já ho občas protlačil s magnetákem na nějaký koncert, on mi zas hledal v nahrávkách faktografii do mých článků.

Pak se situace na začátku osmdesátek změnila. Normalizace nám zavřela Malostranskou besedu a já byl vyhozen kvůli režimu nemilým pořadům. Ale vzápětí mi přistála nabídka vedení nově zrozeného Klubu na Petynce, což znamenalo ještě lepší možnost prezentace F&C muziky.

Potřeboval jsem zvukaře. Věděl jsem, že Petr se zvučením už dávno zabývá, tak jsem ho oslovil. Souhlasil a společně s Tomášem Zajíčkem vytvořili silnou zvukařskou dvojku, obklopenou rostoucí tlupou dalších techniků, nahrávačů a nadšenců. Klub „skoro na konci Prahy“ se rozjel velice brzy a za nějaký čas jsme hráli až třicet převážně vyprodaných pořadů měsíčně.

Sál Petynky dřív sloužil Československé televizi. Když ta s dostavěním Kavčích hor konečně opustila různé prostory v Praze, vypadal ten náš prostor jako po boji. Společnou práci pořadatelů, zvukařů a kamarádů jsme to dávali do kupy. Zvukaři například do stěny sálu zabudovali zvukařský kabel, řečený párák od jeviště až dozadu k pultu. Včetně omítek. Pochválili jsme si to, už jsme dráty nepřekračovali, ale fyzikální zákony byly mocnější. Petynka byla v dólíku pod Strahovem, kde stál vysílač rozhlasové stanice „Československo“. Stačila malá klimatická změna a kabel ve zdi se stal přijímací anténou a vyhrával do sálu k nelibosti koncertujících muzikantů a samozřejmě zvukařů. Ani při zvučení Petr nezapomínal na nahrávky. Tenkrát oficiálně z F&C muziky nevycházelo prakticky nic. Supraphon byl opatrný a nepružný, ale v Pantonu jsme našli pochopení. Nahrávky z Petynky se měnily v EP desky (to bylo něco mezi singly a elpíčky). Edice se jmenovala

„Cesty - živě na Petynce“

a v krátkém čase se podařilo vytvořit pětadvacet titulů kapel a písničkářů, co ještě neměli vlastní desku, ale díky úspěchům na Portě (a taky na Petynce) se už o nich hodně vědělo.

A to nebylo všechno. Ivan Rössler, s nímž jsme pro Panton spolupracovali, vymyslel zběsilost. Album, které se natočí na Portě se tam druhý den bude prodávat. Supraphon v té době už od roku 1981 vydával LP desku – živý sampler z Porty. Ten jsme s Petrem pro firmu každý rok taky připravovali. Jenže následné cenzurní schvalování, výroba a pohodlnost úředníků trvala od námi odevzdaného masterpásku dvanáct měsíců. Tak se tenkrát vydávalo. A teď jsme na Portě v Plzni natočili, odvezli nahrávku do továrny v Loděnicích a druhý den už se hotová alba na Portě prodávala.

Jednou v roce 1989 Petr s Tomášem oslovili všechny známé, kdo by půjčil magneták. Sešla se jich v klubu spousta, kazetové, kotoučové a všelijaké. Chlapci je propojili a celé dny se tam

kopíroval legendární projev Milouše Jakeše z Červeného Hrádku. Pro přátele, známé, přátele přátel, tenkrát už se s tím nikdo netajil. 23. října 1983 tragicky zahynul na cestě z koncertu hlavní zvukař Porty Karel Šafránek. Petr s Tomášem nastoupili místo něj za zvukové pulty v amfiteátru Lochotín. Bylo to náročné, kolektiv pomocníků z Petyňky se dost zapotil, ale zdařilo se. V červenci 1989 už se svobodně zpívalo v ještě nesvobodné krajině a po zkušenostech s estébáckým vypínáním mikrofonu na nedávném bratislavském koncertu Joan Baez jsme před podobným nebezpečím chránili přístup do zvukařského pracoviště.

Mezi muzikanty, pořadateli a zvukaři panovala velmi kamarádká atmosféra. Například kapela Hop trop a zvukaři si dělali vzájemné vtípky, což se někdy přeneslo i do představení. Třeba když Hoptropáci začali zpívat *Tři kříže*, po neviditelných vlascích sjížděla na jeviště až z balkonu od varhan (Petyňka byla původně kaple) trojice obrovských křížů.

Zahrada ve Strážnici, obnovený Českokrumlovský folkový festival, Svojšický slunovrat a Svojšický písničkářský letorost, Banjo Jamboree v Kopidlně, Country rumpál ve Strakonících, Lucerny, a další naše akce pod hlavičkou FOLK & COUNTRY KLUBU, na těch Petr s Tomášem většinou spolupracovali.

A byla tu Radioporta. Rozhlasový týdeník vzniklý zásluhou a odvahou hudebního redaktora Jaroslava Daniela Navrátila. Vysílaný na VKV vlnách (dnes FM); od 5. ledna 1985 každou sobotu dopoledne si to ladilo neuvěřitelných čtvrt milionu posluchačů. S Petrem jsme u toho byli od začátku. S námi Třeba Vašek Souček, Honza Plachetka, Ivan Doležal a taky zvukové záznamy z Porty a z Petyňky.

Točili jsme Radioportu v karlínském studiu rozhlasu jako každou středu. Ale tohle byla středa 22. listopadu 1989, pátý den po Národní třídě. Společnost už byla na nohou, studenti a všechny kulturní scény ve stávce. Ale media byla zticha. Byli jsme vlastně taky v oficiálním mediu, nic jiného tehdy neexistovalo. Měli jsme s Petrem vybrané a připravené nahrávky největší síly. Ale kdybychom to vypustili, mohl to ještě před vysíláním nějaký schvalovač zarazit. Nakonec jsme se rozhodli. Petr skočil do auta přivezl z domova ty nahrávky, všechno jsme tam nacpali i s komentáři. Ať nás třeba zrušej. Nezakázali a nezrušili. Vysílalo se to. A pak už přišel podíl na zvučení demonstrací na Václaváku a na Letné. Radioporta pokračovala nějaký čas dál po listopadu, jenže už to přestávalo být to mnohaleté a každotýdenní souznění a vášeň. A taky se před každým z nás otevřel vějíř dalších možností ve svobodné společnosti.

I Klub na Petynce po čase skočil církevní restitucí, ale to já už byl ve víru jiných událostí a jiných projektů. Petr s Tomášem a svým týmem dál zvučili naše festivaly, Zahradu, Svojšice a další, jinak jsme měli všichni hodně co dělat a už se to tolik neprotínalo. Ale zůstal mezi námi takový pramen trvalého přátelství. Petr Benesch opustil nás a svůj úžasný archiv a hudební svět v neděli 16. března 2026. Bez něho by toho na kmeni stromu folku a country vyrostlo o dost míň.